

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 25.1.2012
COM(2012) 12 final

**RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET,
EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT
REGIONKOMMITTÉN**

**på grundval av artikel 29.2 i rådets rambeslut av den 27 november 2008 om skydd av
personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt
samarbete**

{SEC(2012) 75 final}

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT REGIONKOMMITTÉN

**på grundval av artikel 29.2 i rådets rambeslut av den 27 november 2008 om skydd av
personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt
samarbete**

1. INLEDNING

1.1. Bakgrund

Genom rådets rambeslut 2008/977/RIF av den 27 november 2008¹ (nedan kallat *rambeslutet*) om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete infördes ett allmänt regelverk för dataskydd i samband med polissamarbete och straffrättsligt samarbete. Rambeslutet trädde i kraft den 19 januari 2009².

Rambeslutet behövdes eftersom det inte fanns någon allmän EU-rättsakt om behandlingen av uppgifter i samband med polissamarbete och straffrättsligt samarbete³. I artikel 3 i direktiv 95/46/EG om skydd av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter fastställs att direktivet inte gäller behandling av personuppgifter ”som utgör ett led i en verksamhet som inte omfattas av gemenskapsrätten, exempelvis sådan verksamhet som avses i avdelningarna V och VI i Fördraget om Europeiska unionen, och inte under några omständigheter behandlingar som rör allmän säkerhet, försvar, statens säkerhet (inbegripet statens ekonomiska välbefinnande när behandlingen har samband med frågor om statens säkerhet) och statens verksamhet på straffrättens område”.

Syftet med rambeslutet var att på EU-nivå säkerställa en hög skyddsnivå för fysiska personers grundläggande fri- och rättigheter med avseende på behandling av personuppgifter inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete. Det var viktigt att samtidigt garantera en allmän säkerhet på hög nivå⁴. Rambeslutet hindrar inte medlemsstaterna från att föreskriva strängare säkerhetsåtgärder för skydd av personuppgifter som samlas in eller behandlas på nationell nivå⁵.

Rambeslutet gäller endast⁶ personuppgifter som, i syfte att förebygga, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, överförs, har överförts, görs eller har gjorts tillgängliga

– mellan medlemsstaterna,

¹ EUT L 350, 30.12.2008, s. 60.

² Artikel 30.

³ Skäl 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁴ Artikel 1.

⁵ Artikel 1.5.

⁶ Artikel 1.2.

– av medlemsstaterna till myndigheter eller informationssystem som inrättats i enlighet med avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen ("Polissamarbete och straffrättsligt samarbete"), eller

– för medlemsstaternas behöriga myndigheter av myndigheter eller informationssystem som inrättats i enlighet med fördraget om Europeiska unionen eller fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Personuppgifter som har överförts från en medlemsstat till en annan får även överföras till tredjestater eller internationella organ, under förutsättning att vissa krav uppfylls⁷.

Rambeslutet gäller även Storbritannien och Irland, eftersom det är en utveckling av Schengenregelverket. Storbritannien och Irland är parter till rambeslutet i enlighet med artikel 5 i det protokoll som är bifogat fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, samt rådets beslut 2000/365/EG och 2002/192/EG.

När det gäller Island, Norge, Schweiz och Liechtenstein utgör rambeslutet en utveckling av Schengenregelverket i den mening som avses i avtal och protokoll som har ingåtts av antingen Europeiska unionens råd eller Europeiska unionen med Island och Norge, Schweiziska edsförbundet och Liechtenstein, samt i rådets beslut 1999/437/EG, 2008/149/RIF och 2008/262/RIF.

1.2. Rambeslut 2008/977/RIF – innehåll

Rambeslutet **omfattar inte** behandling av personuppgifter på nationell nivå som utförs av medlemsstaternas behöriga rättsliga eller polisiära myndigheter (artikel 1.2).

Sektorspecifika rättsakter om polissamarbete och straffrättsligt samarbete som innehåller bestämmelser om skydd av personuppgifter och som antogs **innan** rambeslutet trädde kraft ska i regel ha företräde framför detta beslut (artikel 28). Rättsakter som anses innehålla "en komplett och enhetlig uppsättning regler" om dataskydd påverkas inte av rambeslutet (skäl 39). Andra sektorspecifika rättsakter som innehåller dataskyddsbestämmelser som har en mer begränsad räckvidd har bara företräde framför rambeslutet om bestämmelserna är strängare än är bestämmelserna i rambeslutet. I annat fall ska rambeslutet gälla (skäl 40).

I rambeslutet preciseras målen med skyddet av personuppgifter inom ramen för polisens och rättsväsendets verksamheter. Det innehåller bestämmelser om vilken behandling av personuppgifter som är tillåten i syfte att säkerställa att uppgifter som kan komma att utbytas har behandlats på lagligt sätt och i enlighet med grundläggande principer i fråga om uppgifters kvalitet.

Den registrerades rättigheter fastställs vidare för att garantera skyddet av personuppgifter utan att äventyra ändamålet med brottsutredningar. Den registrerade personen måste informeras och få tillgång till sina personuppgifter.

Nationella tillsynsmyndigheter som fullgör sitt uppdrag med fullständigt oberoende ska ge råd och övervaka tillämpningen av de rättsakter som medlemsstaterna antar för att införliva rambeslutet.

⁷

Artikel 13.

1.3. Kommissionens skyldighet att rapportera om genomförandet

Enligt artikel 29.1 i rambeslutet ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i beslutet före den 27 november 2010.

Enligt artikel 29.2 ska de till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning samt upplysningar om de tillsynsmyndigheter som avses i artikel 25 i rambeslutet.

Kommissionen ska med hjälp av den information som lämnats av medlemsstaterna utarbeta en rapport. Rådet ska före den 27 november 2011 bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna har följt detta rambeslut.

1.4. Informationskällor som ligger till grund för denna rapport

Den **9 november 2011** hade 26 av 27 medlemsstater, samt Liechtenstein, Norge, Island och Schweiz, skickat information om genomförandet av rambeslutet till kommissionen.

Av dessa **26** medlemsstater uppgav **14** medlemsstater att rambeslutet genomförs genom deras gällande lagstiftning (Belgien, Tjeckien, Danmark, Tyskland, Estland, Irland, Ungern, Lettland, Litauen, Luxemburg, Österrike, Slovakien, Sverige och Storbritannien). Tyskland, Irland, Estland och Sverige meddelade att de fortfarande höll på att utreda om ytterligare genomförandeåtgärder är nödvändiga.

Nio medlemsstater kan anses delvis ha genomfört rambeslutet, eftersom de uppger att det fortfarande är nödvändigt att anta lagstiftning om genomförandet.

Fyra medlemsstater har antingen inte svarat på kommissionens begäran om information (Rumänien) eller uppgett att de inte har genomfört rambeslutet (Grekland, Italien⁸ och Cypern).

Det finns skillnader i utförlighet när det gäller den information som medlemsstaterna har lämnat som svar på kommissionens frågeformulär. Tabell 1 ger en överblick över svaren. Tabellen visar medlemsstaternas bedömning av hur långt de har kommit i genomförandet av rambeslutet.

2. INFÖRLIVANDE AV RAMBESLUTET

2.1. Rambeslut på grundval av f.d. artikel 34.2 b i fördraget om Europeiska unionen

Rambeslutet antogs på grundval av fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget), särskilt artiklarna 30, 31 e och 34.2 b.

⁸

Italien meddelade kommissionen att särskilda genomförandebestämmelser ännu inte formellt antagits. Man hänvisar till lagen om personuppgiftsskydd⁸, straffprocesslagen och andra lagar som innehåller bestämmelser som är tillämpliga på behandling av personuppgifter på dessa områden. Andra medlemsstater har en annan infallsvinkel och uppger att gällande dataskyddsregler även är tillämpliga på polisiära och rättsliga myndigheters behandling av personuppgifter på nationell nivå, samt på polisiära och rättsliga myndigheters gränsöverskridande behandling i straffrättsliga ärenden. De har dessutom informerat kommissionen om ytterligare genomförandeåtgärder som håller på att utarbetas.

Rambeslut är rättsakter som bäst kan jämföras med direktiv, eftersom de är bindande för medlemsstaterna i fråga om det resultat som ska uppnås men överlåter åt de nationella myndigheterna att själva välja former och metoder för detta. Rambeslut har emellertid inte direkt verkan⁹.

Enligt artikel 10 i protokollet om övergångsbestämmelser angående akter som antas på grundval av avdelningarna V och VI i EU-fördraget före ikraftträdandet av Lissabonfördraget (nr 36), som är bifogat fördraget, är kommissionens befogenheter enligt artikel 258 i EUF-fördraget inte tillämpliga (och EU-domstolens befogenheter fortsatt begränsade) när det gäller akter inom den tidigare ”tredje pelaren” under en övergångsperiod på fem år från dagen för ikraftträdandet av Lissabonfördraget (dvs. fram till den 1 december 2014).

I det följande ges en del närmare uppgifter om genomförandet av fyra huvudbestämmelser i rambeslutet såsom det rapporterats av medlemsstaterna som svar på kommissionens begäran av den 9 december 2010.

2.1.1. Nationella genomförandeåtgärders räckvidd

Rambeslutet gäller bara behandling av personuppgifter som överförs eller görs tillgängliga mellan medlemsstater (artikel 1.2). Polisiära och rättsliga myndigheters behandling av personuppgifter i samband med brottmålsärenden på nationell nivå faller inte inom rambeslutets räckvidd.

Tabell 2 i bilagan ger en överblick över medlemsstaternas genomförandeåtgärder. De flesta medlemsstater hänvisade till den allmänna dataskyddslagstiftningen som en av åtgärderna för att genomföra rambeslutet och lade till en hänvisning till gällande sektoriell lagstiftning för polis, rättsväsende, tull- och skattemyndigheter) Vissa medlemsstater beslutade att inte anta lagstiftningsakter, utan att genomföra beslutet med hjälp av administrativa cirkulär (t.ex. Tyskland och Storbritannien).

De flesta medlemsstater uppgav att **den allmänna dataskyddslagstiftningen gäller polisiära och rättsliga myndigheters behandling av personuppgifter på både nationell nivå och i gränsöverskridande sammanhang¹⁰, men att den ofta gäller parallellt med straffprocesslagar och de polisiära myndigheternas dataskyddslagar¹¹**. Tretton medlemsstater (Belgien, Tjeckien, Tyskland, Estland, Italien, Luxemburg, Ungern, Malta, Nederländerna, Slovenien, Slovakien, Finland och Sverige) hänvisade till straffprocesslagar eller liknande lagstiftning. Sju medlemsstater (Tjeckien, Tyskland, Ungern, Nederländerna, Slovenien, Finland och Sverige) rapporterade att polisiära myndigheter har en särskild dataskyddslag¹². Tre medlemsstater (Bulgarien, Portugal och Litauen) uppgav vidare att de även hade antagit särskild lagstiftning för att genomföra vissa bestämmelser i rambeslutet som inte omfattas av den allmänna lagstiftningen, som bara gäller gränsöverskridande behandling av personuppgifter¹³.

⁹ Se dom av den 16 maj 2005 i mål C-105/03, Pupino, REG 2005, punkterna 34, 43–45, 47 och 61, där EU-domstolen slog fast att nationella domstolar är skyldiga att sträva efter en konform tolkning, inbegripet av rambeslut.

¹⁰ Så var fallet redan före antagandet av rambeslutet (se kommissionens arbetsdokument, konsekvensbedömning, SEK(2005) 1241 av den 4 oktober 2005, punkt 5.1.2.).

¹¹ Se tabell 2.

¹² Se tabell 2.

¹³ Se kommentarer från Nederländerna.

Tre medlemsstater ansåg att rambeslutets begränsade tillämpningsområde var ett problem. Italien och Nederländerna rapporterade att det i praktiken var svårt att skilja mellan gränsöverskridande behandling enligt rambeslut 2008/977 och behandling på nationell nivå, och att det därför är besvärligt för medlemsstaternas rättsvårdande myndigheter att hantera olika regler för behandling av samma personuppgifter. Polen pekade på de allmänna bristerna i rambeslutet och framhöll särskilt sitt stöd till kommissionens målsättning att skapa en mer övergripande ram och att utvidga tillämpningen av uppgiftsskyddsbestämmelserna till att gälla även inom polissamarbete och straffrättsligt samarbete¹⁴.

2.1.2. Information till de registrerade (artikel 16, skälen 26–27)

Enligt rambeslutet måste medlemsstaterna se till att deras behöriga myndigheter informerar de registrerade om att deras uppgifter håller på att behandlas eller överförs till en annan medlemsstat för att förebygga, utreda, avslöja och lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder. Form, innehåll, metod och undantag (dvs. att ingen information eller begränsad information ges) ska fastställas i enlighet med nationell lagstiftning. Det kan ske genom antagande av en allmän rättsakt eller genom offentliggörande av en förteckning över olika behandlingar. Om uppgifter överförs till en annan medlemsstat kan varje medlemsstat be den andra medlemsstaten att inte informera den registrerade.

Tabell 3 visar att **nästan alla** medlemsstater uppgav att de ger de registrerade **viss** information om behandlingen av deras personuppgifter. **Frankrike** uppgav att så inte sker. Inte heller **Danmark** respekterar denna rättighet, men meddelade att den registeransvarige är skyldig att föra ett register och informera allmänheten.

Rätten till information är föremål för **inskränkningar i de allra flesta medlemsstater**. Antingen begränsas den i den nationella lagstiftningen för att förebygga, utreda, avslöja och lagföra brott, eller så är behandling av uppgifter som utförs av särskilda registeransvariga (polis eller rättsväsende) undantagen från tillämpning av denna rättighet. I vissa fall fastställs inskränkningar eller undantag utan att det anges vilka aktiviteter som avses. Ett betydande antal medlemsstater rapporterar att sådana inskränkningar finns för polis, militärpolis, domstolar samt tull- och skattemyndigheter.

Nederländerna menade att en generell skyldighet att informera den registrerade inte är helt förenlig med den typ av verksamhet som utförs av polis och rättsväsende, men att man har infört vissa arrangemang för att se till att kravet att den registrerade ska få information om databehandling som utförs av polis eller rättsväsende uppfylls i tillfredsställande utsträckning (dvs. lagar innehåller information om typer av och villkor för databehandling eller åklagaren informerar den registrerade om utövandet av särskilda utredningsbefogenheter, såvida det är möjligt med hänsyn till utredningen). Nederländerna förklarade även att denna bestämmelse inte behöver genomföras eftersom det i artikel 16.1 endast hänvisas till medlemsstaternas nationella lagar.

De registrerades rätt till information fastställs i rambeslutet, men detta innehåller inga närmare uppgifter om hur informationen ska gå till eller om eventuella undantag. Även om rätten till information enligt medlemsstaterna i regel respekteras finns det stora skillnader i fråga om genomförande.

¹⁴ Se även Polens (inrikesministeriets) bidrag till det offentliga samråd som kommissionen inledde i slutet av 2010 (i Polens svar på frågeformuläret): http://ec.europa.eu/justice/news/consulting_public/0006/contributions/public_authorities/pl_min_pl.pdf

2.1.3. Registrerades rätt till tillgång (artikel 17)

I rambeslutet fastställs att den registrerade har rätt att utan hinder och utan större tidsutdräkt eller kostnader erhålla

- a) åtminstone en bekräftelse från den registeransvarige eller från den nationella tillsynsmyndigheten på huruvida uppgifter som rör honom eller henne har överförts eller gjorts tillgängliga samt information om till vilka mottagare eller mottagarkategorier uppgifterna har lämnats ut och information om vilka uppgifter som behandlas, eller
- b) åtminstone en bekräftelse från den nationella tillsynsmyndigheten på att alla nödvändiga kontroller har utförts.

Den information som har lämnats av medlemsstaterna och sammanställts i tabell 4 om rätten till tillgång visar situationen när det gäller information till de registrerade. Det kan konstateras att **alla medlemsstater¹⁵ beviljar de registrerade någon form av rätt till tillgång**. Denna rättighet fastställs i regel i ländernas allmänna lagstiftning om dataskydd. Många medlemsstater har även närmare bestämmelser om rätten till tillgång i sektorspecifik lagstiftning (t.ex. polislagar).

Alla medlemsstater tillämpar dessutom **undantag från rätten till tillgång**. Som skäl till varför rätten till tillgång inte beviljas nämns oftast

- förebyggande, utredning, upptäckt och lagföring av brott,
- nationell säkerhet, försvar och allmän säkerhet,
- en medlemsstats eller EU:s ekonomiska och finansiella intressen (inbegripet penningpolitiska, budgetrelaterade eller skatterelaterade frågor)¹⁶,
- skydd av den registrerades eller andra personers fri- och rättigheter.

När det gäller **hur man ger tillgång till personuppgifter** har en del medlemsstater uttryckligen tagit upp detta, medan andra inte har gjort det. En del medlemsstater uppgav att registrerade kan ansöka direkt till den behöriga myndigheten om att få tillgång till sina uppgifter (Österrike, Tyskland, Bulgarien, Finland, Irland, Lettland, Malta, Nederländerna, Polen, Slovakien, Sverige och Storbritannien), medan andra bara tillåter ”indirekt” tillgång (Belgien och Frankrike). I det sistnämnda fallet är det den nationella tillsynsmyndigheten, och inte den registrerade, som har tillgång till alla personuppgifter som rör den registrerade. I Finland och Litauen kan registrerade välja. I Portugal är direkt tillgång regel, men indirekt tillgång ges i fall där behandlingen av personuppgifter är av betydelse för statens säkerhet eller för förebyggande och utredning av brott. Situationen är ungefär densamma i Luxemburg, där tillgång i allmänhet beviljas direkt, men om ett undantag gäller måste ansökan om tillgång riktas till dataskyddsmyndigheten.

Rambeslutet innehåller allmänna bestämmelser som ger registrerade rätt att få tillgång till sina uppgifter. Det anges inte i detalj vilken typ av information som måste lämnas till den

¹⁵ Denna slutsats kan dras trots att vissa medlemsstater inte lämnade närmare uppgifter (se informationen i tabell 3).

¹⁶ Detta är inte ett undantag som nämns uttryckligen i artikel 17 i rambeslut 2008/977, men det speglar ett undantag som fastställs i artikel 13.1 i direktiv 95/46/EG.

registrerade. Det överläts dessutom åt medlemsstaterna att besluta om de registrerade får utöva sin rätt till tillgång direkt eller om det måste ske på indirekt väg.

2.1.4. Nationella tillsynsmyndigheter (artikel 25)

I rambeslut 2008/977 betonas att inrättandet i medlemsstaterna av tillsynsmyndigheter, som fullständigt oberoende genomför sina åligganden, är ”en mycket viktig del av skyddet av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbetet och det straffrättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna” (skäl 33). Det sägs vidare att de tillsynsmyndigheter som redan inrättats i medlemsstaterna i enlighet med direktivet ”[också] bör [...] kunna” axla detta ansvar (skäl 34). Artikel 25 i rambeslut 2008/977 återger en viktig del av bestämmelsen om tillsynsmyndigheter i artikel 28 (punkterna 1–4 och 7) i direktiv 95/46/EG vad gäller myndigheternas befogenheter, deras skyldighet att agera fullständigt oberoende och kravet på tystnadsplikt. Varje myndighet måste ges ett antal befogenheter, däribland utredande befogenheter (inbegripet tillgång till uppgifter och insamling av nödvändig information), faktisk befogenhet att ingripa (t.ex. att avge och offentliggöra yttranden innan en behandling äger rum, att besluta om blockering, radering eller förstöring av uppgifter, att kunna besluta om tillfälligt eller definitivt förbud mot behandling, att kunna ge den registeransvarige en varning eller tillrättavisning, att kunna hänskjuta frågor till nationella parlament eller andra politiska institutioner), samt befogenhet att inleda rättsliga förfaranden.

Tabell 5 visar att de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för att övervaka genomförandet och tillämpningen av allmänna bestämmelser om dataskydd i de flesta fall även är ansvariga för att kontrollera genomförandet och tillämpningen av rambeslut 2008/977.

Sverige uppgav att dess datainspektion ännu inte har utsetts till behörig tillsynsmyndighet enligt artikel 25 i rambeslutet.

En del medlemsstater nämnde uttryckligen frågan om övervakning av rättsväsendets databehandling¹⁷. Danmark uppgav att Domstolsstyrelsen ansvarar för kontrollen av rättsväsendets databehandling och Österrike förklarade att dataskyddsmyndigheten inte har behörighet att besluta om klagomål som rör rättsväsendets överträdelser av dataskyddsreglerna. I Luxemburg är det i allmänhet dataskyddskommissionen som har behörighet att övervaka databehandlingen. Databehandling som sker inom ramen för nationella bestämmelser genom vilka en internationell överenskommelse genomförs övervakas av en myndighet som består av *Procureur Général d’Etat* eller dennes ombud och två ledamöter från dataskyddskommissionen som föreslås av denna kommission och utses av ministern.

2.1.5. Andra frågor som medlemsstaterna tar upp

Av de 26 medlemsstaterna var det 20 som inte rapporterade några problem med rambeslutet, varav åtta inte alls svarade på denna fråga (Belgien, Danmark, Estland, Grekland, Ungern, Luxemburg, Cypern och Österrike). Som framgår av tabell 6 framförde sex medlemsstater synpunkter på frågor som var angelägna för just dem, däribland följande:

– Polen ansåg att rambeslutet hade åtskilliga brister som behöver avhjälpas, och uttryckte sitt stöd för en reform som leder till en mer övergripande och samlad rättslig ram på EU-nivå i fråga om uppgiftsskydd.

¹⁷ Se skäl 35, sista meningen, i rambeslutet, där det sägs att tillsynsmyndigheternas befogenheter ”inte [bör] inkräkta på särskilda regler som fastställts för brottmål eller domstolsväsendets oberoende”.

- Italien och Nederländerna tog upp att det var svårt att i praktiken skilja mellan gränsöverskridande databehandling enligt rambeslut 2008/977 och behandling på nationell nivå, och att det därför är besvärligt för medlemsstaternas rättsvårdande myndigheter att hantera olika regler för behandling av samma personuppgifter.
- Italien, Tjeckien och Nederländerna uttryckte kritik mot rambeslutets regler om internationella överföringar. Italien framhöll särskilt behovet av en adekvat och mer enhetlig skyddsnivå när det gäller överföring av uppgifter till tredjeland. Nederländerna ansåg det vara en brist att rambeslutet inte innehåller några kriterier för vad som ska anses vara ett adekvat uppgiftsskydd i tredjeland, och att detta bidrar till att tolkningarna varierar mellan olika medlemsstater. Tjeckien ansåg rambeslutets regler om internationella överföringar vara ”orealistiska”.
- Frankrike hänvisade till ett särskilt problem som man erfarit på nationell nivå, och som gällde olika lagringstider för personuppgifter som överförs till eller från tredjeland; Slovakien menade att det är nödvändigt att göra en tydligare åtskillnad mellan polisens databehandling och rättsväsendets databehandling (rättegångar).
- Både Tjeckien och Nederländerna påpekade att det var förvirrande för de rättsvårdande myndigheterna att behöva följa olika dataskyddsregler på internationell nivå (t.ex. i Europarådet), på EU-nivå och på nationell nivå.

3. VAD MÅSTE GÖRAS FRAMÖVER?

I denna rapport granskas hur långt medlemsstaterna har kommit i genomförandet av rambeslutet om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete, samt hur detta beslut fungerar.

De praktiska svårigheter som ett antal medlemsstater har stött på när det gäller skillnaden mellan reglerna för inhemsk kontra gränsöverskridande behandling av uppgifter kan lösas genom att man inför en enda uppsättning regler som omfattar databehandling både på nationell nivå och i gränsöverskridande sammanhang. Räckvidden och de eventuella undantagen på EU-nivå när det gäller de registrerades rätt att få information skulle behöva förtydligas. Harmoniserade minimikriterier när det gäller de registrerades rätt till tillgång skulle kunna stärka de registrerades rättigheter, men även möjliggöra undantag så att polis och rättsväsende kan fullgöra sina uppdrag på rätt sätt.

Artikel 16 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, i vilken rätten till skydd av personuppgifter fastställs, ger nu också utrymme för att införa en övergripande ram för dataskydd som både ger ett starkt skydd av den enskildes uppgifter i samband med polissamarbete och straffrättsligt samarbete och gör det lättare för medlemsstaternas polisiära och rättsliga myndigheter att utbyta personuppgifter, med full hänsyn tagen till subsidiaritetsprincipen.